

Дике є дике...

Євген Дудар

Мешканці озера в зоопарку були явно чимось обурені. Гелготіли, крякали, шипіли. То одне, то друге око повертали в бік доріжки, що ховалася між деревами. Задерши голови, раз ро раз поглядали на небо. Й знову націлювали око на доріжку.

Тоді одна гуска вилізла на берег. До неї приєдналася кряква. Потім дика полярна гуска. Словом, назбиралося осіб із десять отого пташиного люду. Щось ця братія між собою погелготіла, покрякала й організованою ходою рушила доріжкою між дерев.

Не доходячи до кормокухні, птахи зчинили такий галас, що з кухні повискакували всі, хто там був.

— Аделю, готуй швидше їжу, бо вже делегацію прислали!..

— З чого? Завгоспа ж нема. Комора зачинена...

— А де він?

— Хто його знає. Може, десь загуляв...

— Послати по нього треба...

— Ти що! Хочеш болячки на свою голову?..

Парламентери не вгавали. їхнє гелготіння, крякання, шипіння різало ранкову тишу, глушило все навколо.

— Щось треба думати. Воно ж не людина. Йому не поясниш, що запізнився завгосп.

— Дике є дике... Йому, крім свого дзьоба, усе до хвоста...